

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/70/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3712211705
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 06. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emília Zimová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3712211705.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova ul. č. 25, IČO: 35 807 598, právne zastúpený: Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 20. septembra 2013, č. k. 7C/134/2012-16, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvého stupňa **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie a rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal náhrady majetkovej škody 125,- eur a nemajetkovej ujmy 605,- eur, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Považská Bystrica. Súd prvého stupňa po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného v čase podania žiadosti, ďalej ust. § 3 ods. 1 písm. d/, § 3 ods. 2, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, 2 a 4, § 9 ods. 1 a 2 a § 17 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Uviedol, že z exekučného spisu Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 10Er/285/2010 bolo preukázané, že dňa 29.04.2010 bola na tamajší exekučný súd doručená žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, o ktorej exekučný súd rozhodol dňa 13.05.2010 tak, že vydal poverenie na vykonanie exekúcie, t.j. 14 dní po jeho doručení. Bolo tým vyvrátené tvrdenie navrhovateľa, že exekučný súd bol 337 dní nečinný pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia. Zo skutočnosti, že súd rozhodol o vydaní poverenia 14 dní po doručení žiadosti o udelenie poverenia, vyplýva skutočnosť, že súd rozhodol o vydaní poverenia v zákonnej lehote, čím nedošlo ani k prekročeniu lehoty stanovenej § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Pokiaľ ide o navrhovateľom uplatnenú skutočnú škodu, súd prvého stupňa uviedol, že navrhovateľ nekonkretizoval, či ním uvedené náklady predstavujú skutočnú škodu alebo ušlý zisk a neunesol tak bremeno tvrdenia. Navrhovateľ nekonkretizoval o aké pracovné výkony, v súvislosti s ktorými malo dôjsť k vzniku škody, ide, aké náklady na udržiavanie a správu informačného systému mu mali vzniknúť v období tvrdeného omeškania súdu, keď malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu súdu, aké urgencie boli zo strany navrhovateľa resp. jeho zamestnancov exekučnému súdu zaslané, keďže z dôkazu, navrhnutého zo strany navrhovateľa t.j. exekučného spisu, vykonanie žiadnych urgencií nevyplýva. Súd prvého stupňa na základe uvedeného konštatoval, že navrhovateľ neunesol nielen dôkazné bremeno, ale ani bremeno tvrdenia ohľadom prípadného vzniku škody. Súd prvého stupňa tiež skúmal existenciu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. V danej veci nemožno konštatovať existenciu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a tvrdenou škodou, keď mal za to, že žiadna škoda nevznikla a pokiaľ by aj navrhovateľ zdokladoval náklady na udržiavanie a správu informačného systému, nepreukázal by ich spojitosť s nedodržaním lehoty na rozhodnutie, t.j. že by mu náklady nevznikli aj za situácie, ak by bolo rozhodnutie vydané v zákonnej lehote. Pokiaľ ide o náhradu nemajetkovej ujmy uplatnenej navrhovateľom, bol súdu prvého stupňa toho názoru, že oneskorené rozhodnutie v prejednávanej veci nezasahuje do práv navrhovateľa v takej

miere, že by bolo na mieste priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch. Bolo na navrhovateľovi, aby preukázal, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením. Samotné vedenie exekučného konania bez ohľadu na jeho dĺžku nie je objektívnou prekážkou na udržiavanie kontaktu oprávneného resp. exekútora s povinným a tak isto nie je dôvodom k vzniku insolventnosti povinného, pretože obvykle dôvodom neplnenia dlhu povinným je jeho nesolventnosť ešte v čase pred rozhodnutím v základnom konaní ako aj dôvodom na samotné uzavretie zmluvy o úvere. K argumentom navrhovateľa, že exekučný súd sa pri rozhodovaní o jeho návrhu dopustil zbytočných prieťahov, súd prvého stupňa uviedol, že existenciu zbytočných prieťahov v súdnom konaní môže určiť len Ústavný súd Slovenskej republiky, ktorý má právomoc rozhodovať o porušení ústavných práv fyzických a právnických osôb. Vzhľadom na skutočnosť, že súd prvého stupňa nemal preukázané splnenie všetkých podmienok nevyhnutných pre konštatovanie zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, súd prvého stupňa nerozhodoval o základe veci medzitémnym rozsudkom tak, ako to navrhoval navrhovateľ a rovnako nepriznal navrhovateľovi majetkovú škodu ani nemajetkovú ujmu a jeho návrh ako nedôvodný v celom rozsahu zamietol. O trovách konania súd prvého stupňa rozhodol podľa § 142 ods.1 O.s.p. a odporcovi ako účastníkovi, ktorý mal vo veci úspech, priznal náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie a bránenie práva proti navrhovateľovi ako účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Z dôvodu, že odporcovi žiadne trovy konania nevznikli, súd prvého stupňa rozhodol tak, že mu náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. a to, že v spojení s § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p., v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p.), súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil podľa § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p., súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy (§ 205 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) a zároveň rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.). Namietal, že súd prvého stupňa vec prejednal v neprítomnosti odporcu a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že navrhovateľ riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania. Navrhovateľ uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich k tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu, je potrebné z konania vylúčiť, pričom okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených veciach a skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti, nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Poukázal na rozhodovaciu prax iných krajských súdov. Čo sa týka konečného rozhodnutia vo veci súdom (vylúčeným sudcom), neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť navrhovateľa o odročenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Rovnako nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Súd sa tiež dopustil viacerých omylov, keď konštoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Namietal porušenie svojho práva na kontradiktórne konanie, kedy navrhovateľ ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť k týmto dôkazom o prednesoch vyjadriť sa a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Čo sa týka skutočnosti, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, poukázal na skutočnosť, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Poukázal tiež na judikatúru Ústavného súdu, koncepciu spravodlivého súdneho konania s tým, že kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je v odôvodnení rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si určil sám, kedy navrhovateľ žiadal vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný spis. Žiadal preto, aby odvolací zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

Písomné vyjavenie k odvolaniu navrhovateľa nebolo podané.

Krajší súd v Trenčíne ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa je potrebné zrušiť podľa § 221 ods. 1 písm. f/ a podľa § 221 ods. 2 O.s.p. vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a rozhodnutie z týchto dôvodov:

Ako vyplýva z obsahu súdu prvého stupňa, tento v prejednávanej veci využil možnosť predpokladanú ust. § 115a ods. 2 O.s.p. v návaznosti na § 200ea O.s.p., pretože hodnota uplatnenej pohľadávky neprevyšuje sumu 1.000,- eur. Z uvedeného dôvodu súd prvého stupňa v zmysle § 156 O.s.p. dňa 20.09.2013 verejne vyhlásil rozsudok bez nariadenia pojednávania v spojení s ust. § 115a ods. 2 O.s.p., podľa ktorého pojednávanie nie je potrebné nariaďovať ani v drobných sporoch. Miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku boli oznámené na úradnej tabuli súdu v zákonnej lehote (dňa 10.09.2013) s tým, že účastníci konania na verejnom vyhlásení rozsudku prítomní neboli. Súd rozhodoval vo veci preto podľa § 115a O.s.p. bez nariadenia pojednávania na základe listinných dôkazov navrhnutých navrhovateľom.

Postup podľa § 115a O.s.p. predstavuje výnimku zo zásady, že súd môže vykonať skutkové zistenia len tým z dôkazných prostriedkov, ktorými bol vykonaný dôkaz spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Skutkové zistenia súd preto robí z listín, ktoré predložili účastníci k návrhu, prípadne ktoré si vyžiadal súd na základe dôkazných návrhov účastníkov. Súd preto môže brať do úvahy listiny, ktoré predložili účastníci s tým, že ak ich títo nemajú k dispozícii, môže ich zadovážiť súd sám na základe ich návrhu. Z tohto potom následne vyplýva, že rozhodnutie bez nariadenia pojednávania podľa § 115a O.s.p. nemožno založiť na tom, že niektorý z účastníkov nenamietal bremeno tvrdenia, alebo dôkazné bremeno.

Z obsahu spisu súdu prvého stupňa vyplýva, že súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý podal dňa 29.04.2010 na Okresný súd Považská Bystrica žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo veci vedenej na jeho exekútorskom úrade pod sp. zn. EX 2696/10 v prospech navrhovateľa v procesnom postavení oprávneného na základe jeho návrhu proti povinnému G. K. na základe exekučného titulu, a to rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu č.k. SR 19377/09, ktorý vydala Slovenská rozhodcovská, a.s. dňa 27.11.2009, a ktorý sa stal právoplatným dňa 04.01.2010 a vykonateľným dňa 07.01.2010.

Okresný súd Považská Bystrica poverením č. 5306 047049 zo dňa 13.05.2010 poveril súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého vykonaním exekúcie na vymoženie uloženej povinnosti 1.453,- eur, zmenkového úroku 0,25 % denne zo sumy 1.453,- eur od 06.07.2009 do zaplataenia, úroku z omeškania 6 % ročne zo sumy 1.453,- eur od 21.09.2009 do zaplataenia, 321,41 eur a trov exekúcie.

Z vyššie uvedeného je potom zrejmé, že na základe žiadosti súdneho exekútora doručenej na Okresný súd Považská Bystrica dňa 29.04.2010 rozhodoval Okresný súd Považská Bystrica vydaním poverenia pre súdneho exekútora dňa 13.05.2010.

Navrhovateľ založil svoj nárok v prejednávanej veci na tom skutkovom základe, že exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia až dňa 13.05.2010, a to rozhodnutím o poverení, pričom k rozhodnutiu o poverení došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby, teda omeškanie predstavuje viac ako 11 mesiacov.

Ako vyplýva z doposiaľ vykonaného dokazovania, tvrdenie navrhovateľa sa nezakladá na pravde.

Navrhovateľ podal na súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie prostredníctvom súdneho exekútora dňa 29.04.2010 a poverenie na vykonanie exekúcie udelil exekučný súd súdnemu exekútorovi dňa 13.05.2010. K udeleniu poverenia na vykonanie exekúcie tak došlo v lehote 14 dní po doručení žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, a nie v navrhovateľom tvrdenej lehote viac ako 11 mesiacov.

Odvolací súd na základe uvedeného po preskúmaní veci konštatuje, že tým, že súd prvého stupňa vo veci nenariadil pojednávanie, nedal navrhovateľovi možnosť reagovať na rozpory v ním tvrdenom skutkovom stave uvedenom v návrhu a stave zistenom z exekučného spisu, ktoré boli zásadne odlišné. Súd prvého stupňa v tomto smere mal vykonať riadne dokazovanie oboznámením obsahu príslušného exekučného spisu na nariadenom pojednávaní, kde by bola zachovaná možnosť pre účastníkov konania k takémuto dokazovaniu sa vyjadriť. V takomto postupe súdu prvého stupňa videl v konečnom dôsledku odvolací súd upretie práva účastníka konania konať pre súdom, pretože ako vyplýva z vyššie uvedeného,

základná premisa tvrdená v návrhu (rozhodnutie o poverení s omeškaním viac ako 11 mesiacov) sa ukázala ako nepravdivá. Ťažko tu potom možno konštatovať, že by sa malo jednať o zhodné tvrdenie účastníkov.

Odvolačnú námietku zo strany navrhovateľa v tom smere, že v prejednávanej veci rozhodoval vylúčený sudca, však nepovažuje odvolací súd za dôvodnú. Ako vyplýva zo spisového materiálu, o námietke navrhovateľa ohľadom námietky zaujatosti sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie, bolo právoplatne rozhodované uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 23.10.2013 pod sp. zn. 19NcC/534/2012, kedy krajský súd rozhodol, že sudca Okresného súdu Považská Bystrica Y. G. Y. nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí. Čo sa týka samotnej námietky ohľadom rozhodovania vylúčeným sudcom, odvolací súd zdôrazňuje, tak ako bolo uvedené už v predchádzajúcom rozhodnutí, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne podľa tvrdenia navrhovateľa svojím nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona 514/2003 Z.z. Odvolací súd tiež poukazuje na to, že Ústavný súd Slovenskej republiky opakovane odmietol sťažnosti navrhovateľa, ktorými namietal porušenie svojich základných práv na súdnu ochranu a spravodlivý proces z dôvodu, že krajský súd nevylúčil všetkých sudcov okresných súdov, pričom svoj nárok odvodzuje od postupu tohto okresného súdu.

Okrem toho odvolací súd dodáva, že nie je pravdivé tvrdenie v odvolaní, že súd prejednal vec v neprítomnosti navrhovateľa, odporcu a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p., pretože sa navrhovateľ bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil a že o veci rozhodoval nezákonný sudca a rovnako nie je pravdou, ani tvrdenie navrhovateľa, že súd ignoroval žiadosť o odročenie pojednávania, že súd rozhodol o zamietnutí návrhu na prerušenie konania o tom, že navrhovateľ žiadal odročenie pojednávania, prípadne, že sa nemal možnosť vyjadriť k tvrdeniam odporcu s prihliadnutím na skutočnosť, že žiadne vyjadrenie odporcu sa v spise nenachádza. Preto žiadna z týchto odvolacích námietok neobstojí.

Pokiaľ sa navrhovateľ vo svojom odvolaní domáha z hľadiska skutkového, jedinečnosti daného deja, ktoré súd prvého stupňa odôvodnil úplne rovnakými dôvodmi, odvolací súd zdôrazňuje, že samotný návrh ako aj podané odvolanie sú z väčšej časti zmätočné a nezakladajú sa na skutkových zisteniach, pretože podstata odvolacích dôvodov zo strany navrhovateľa spočíva v nacyklostilovaných dôvodoch, ktoré sa z 90% sa nevzťahujú na prejednávaný prípad tak, ako bolo vyššie konštatované.

V konečnom dôsledku však za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, pričom súčasťou práva na spravodlivý proces je aj právo účastníkov súdneho konania, aby sa súd vyrovnal s ich argumentami a návrhmi, a to aj s prihliadnutím na zachovanie princípu dvojinstančnosti súdneho konania.

Vzhľadom na procesný postup súdu prvého stupňa, ktorým bola odňatá možnosť účastníkov konať pred súdom, nezostávalo odvolaciemu súdu nič iné, len rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Záverom odvolací senát s poukazom na § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch uvádza, že toto uznesenie prijal jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie n i e j e p r í p u s t n é .